

[Justitsministeren.]

har ordret citeret de svar, der blev givet. Jeg må blot gentage, at efter regeringens opfattelse udgør disse udtalelser ikke nogen trussel, og derfor kommer en indsigelse ikke på tale.

Glistrup (FP):

Skal ministerens første svar forstås på den måde, at skatteyderne betaler penge for, at man i udenrigsministeriet kan sidde og stenografere ned, hvad der bliver sagt i fjernsynet, og derefter renskrive disse stenogrammer, eventuelt sådan at nogle læser det, nogle arkiverer det, osv.? Er det således, at det er noget, danske skatteydere normalt betaler for, og i givet fald i hvilket omfang?

Justitsministeren (Nathalie Lind):

Jeg går ud fra, hr. Glistrup er bekendt med, at jeg ikke er udenrigsminister, men at jeg er justitsminister og optræder i denne sag på udenrigsministerens vegne, fordi han på grund af et møde i det udenrigspolitiske nævn ikke kan være til stede her i salen.

Men jeg vil gerne sige som min personlige opfattelse, at det må da være en demokratisk ret for hr. Ib Nørlund at stille et sådant spørgsmål. Det må da også være en ret for det danske udenrigsministerium og noget, de danske skytteydere må betale for, at vi har en administration, at vi har folk, der følger med i, hvad der fremkommer af betydelige udtalelser — og det må denne jo være, siden hr. Ib Nørlund tager den frem her i dag — så man er i stand til at give en redegørelse for Danmarks holdning til dette. Det er dog ikke en ganske tilfældig person, det drejer sig om. Det er, som om hr. Glistrup ville give det en drejning i retning af, at det danske udenrigsministerium sad og stenografere ned, hvad alle mulige mennesker sagde. Det er der jo slet ikke tale om. Her er tale om, at det var en amerikansk politiker af betydning, der udtalte sig.

Ib Nørlund (DKP):

Min bebrejdelse over for udenrigsministeriet går ikke i retning af, at de informerer sig om, hvad der sker i verdenspolitikken, snarere tværtimod. Men netop det, at man har fulgt disse taler, viser jo, at de spiller en væsentlig rolle i den internationale politik, og min bebrejdelse går i den retning, at man

burde se på den politiske sammenhæng og den politiske vægt, som disse trusler har haft i verdenspolitikken.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af Hanne Reintoft (DKP) til socialministeren:

„Vil ministeren indskærpe kommunerne, at cirkulæret om udbetaling af forhøjet børnetilskud til enlige forsørgere fortolkes korrekt, således at det forhøjede tilskud udbetales til alle, der faktisk er enlige?“

(Spm. nr. 37).

Hanne Reintoft (DKP):

Da vi fik lovændringen om, at reglerne vedrørende det forhøjede børnetilskud til enlige kvinder skulle skærpes, var det på mange måder en meget uheldig lovgivning. Jeg kan godt være enig i, at det var rimeligt at inddrage tilskuddet dér, hvor kvinden og børnene lever sammen med faderen til børnene, men jeg tror ikke, vi kan komme uden om, at vi har ramt en masse kvinder, der lever i mere eller mindre løse forhold med forskellige mænd, som ikke er far til deres børn.

Det var også en kvindediskriminerende lov, fordi vi vel her, hvad vi ikke gør med andre sociale ydelser, forudsætter, at man udspørger folk om deres seksualliv og vel også i nogen grad lader kommunernes forskellige fordomme på dette seksualliv skinne igennem.

Jeg ved godt, at kommunerne var tilbøjelige til at fortolke lovændringen endnu strengere, end den var tiltænkt fra den sidste regering. Jeg ved også, at der er udsendt et skærpene cirkulære om, at det forhøjede børnetilskud ikke må nægtes, hvis kvinden faktisk er eneforsørger. Alligevel har jeg fra mit arbejde en lang række eksempler på, at kommunerne ikke bruger dette cirkulære, men fortolker loven meget stramt, sådan at de kvinder, der absolut ikke har økonomisk støtte af de mænd, der mere eller mindre sporadisk bor hos dem, og børnene bliver nægtet det høje tilskud.

Samtidig vil jeg, som jeg har gjort ministeren opmærksom på, også understrege, at det er ganske urimeligt, at dette forhøjede børnetilskud nægtes hustruerne til vores